

Адміністративне право і процес; фінансове право; інформаційне право
УДК 351.72:336.232

Семчик Ольга Олександрівна

*кандидат юридичних наук, старший науковий співробітник,
старший науковий співробітник
відділу проблем державного управління та адміністративного права
Інститут держави і права ім. В.М. Корецького НАН України*

Семчик Ольга Александровна

*кандидат юридических наук, старший научный сотрудник,
старший научный сотрудник
отдела проблем государственного управления и административного права
Институт государства и права им. В.М. Корецкого НАН Украины*

Semchyk Olga

*PhD in Law, Senior Scientific Researcher,
Senior Scientific Researcher of Department of
State Governance and Administrative Law
V. M. Koretsky Institute of State and Law of
National Academy of Sciences of Ukraine
ORCID: 0000-0002-6155-0749*

**АКТУАЛЬНІ ПИТАННЯ ЗДІЙСНЕННЯ ПОВНОВАЖЕНЬ
ЦЕНТРАЛЬНИМИ ОРГАНАМИ ВИКОНАВЧОЇ ВЛАДИ У СФЕРІ
ПУБЛІЧНОЇ ФІНАНСОВОЇ ДІЯЛЬНОСТІ В УКРАЇНІ
АКТУАЛЬНЫЕ ВОПРОСЫ ОСУЩЕСТВЛЕНИЯ ПОЛНОМОЧИЙ
ЦЕНТРАЛЬНЫМИ ОРГАНАМИ ИСПОЛНИТЕЛЬНОЙ ВЛАСТИ В
СФЕРЕ ПУБЛИЧНОЙ ФИНАНСОВОЙ ДЕЯТЕЛЬНОСТИ В
УКРАИНЕ**

PRACTICAL ISSUES OF LEGAL REGULATION OF THE RIGHTS AND OBLIGATIONS OF CENTRAL EXECUTIVE BODIES PROVIDED THE FIELD OF PUBLIC FINANCE ACTIVITY IN UKRAINE

Анотація. У статті розглянуто практичні питання нормативно-правового забезпечення повноважень центральних органів виконавчої влади у сфері фінансової діяльності в Україні. Проаналізовано норми галузевого законодавства, у результаті чого зроблено висновок, що основними чинниками, які впливають на неоднозначність у застосуванні норм, що визначають повноваження центральних органів виконавчої влади є різні підходи закладені на рівні законодавства, що визначає правовий статус таких органів, галузевого фінансового законодавства, законодавства про адміністративні послуги. Аргументовано, що потребує удосконалення правове регулювання діяльності центрального органу виконавчої влади, що реалізує державну політику у сфері дорожнього господарства у частині здійснення контролю за розпорядженням бюджетними коштами з боку його територіальних органів; удосконалення діяльності центрального органу виконавчої влади у сфері транспорту у частині встановлення ставок портового адміністративного збору; унормування на законодавчому рівні повноваження національної комісії, що здійснює державне регулювання у сфері транспорту, затвердження методики розрахунку такого збору, та унормування питань справляння адміністративного портового збору зважаючи на нормативні положення, що визначають законодавчо основи справляння адміністративних зборів як плати за адміністративні послуги.

Ключові слова: центральний орган виконавчої влади, фінансова діяльність, розпорядженням бюджетними коштами, адміністративний збір.

Аннотация. В статье рассмотрены практические вопросы нормативно-правового обеспечения полномочий центральных органов исполнительной власти в сфере финансовой деятельности в Украине. Проанализированы нормы отраслевого законодательства, в результате чего сделан вывод, что основными факторами, влияющими на неоднозначность в применении норм, определяющих полномочия центральных органов исполнительной власти, являются разные подходы, заложенные на уровне отраслевого законодательства, определяющего правовой статус таких органов, финансового законодательства, законодательства об административных услугах. Приведены аргументы в пользу необходимости усовершенствования правового регулирования деятельности центрального органа исполнительной власти, реализующего государственную политику в сфере дорожного хозяйства в части осуществления контроля над распоряжением бюджетными средствами со стороны его территориальных органов; усовершенствование деятельности центрального органа исполнительной власти в сфере транспорта в части установления ставок портового административного сбора; закрепление на законодательном уровне полномочий национальной комиссии, осуществляющей государственное регулирование в сфере транспорта, утверждение методики расчета такого сбора, и правовое регулирование вопросов взимания административного портового сбора с учетом нормативных положений, определяющих основы взимания административных сборов как платы за административные услуги.

Ключевые слова: центральный орган исполнительной власти, финансовая деятельность, распоряжение бюджетными средствами, административный сбор.

Summary. *The article describes practical problems of regulatory support of the rights and obligations of the central executive authorities in public financial activity in Ukraine. Legal acts aimed at sectoral regulation (constitutional, administrative, budgetary) were analyzed. As a result the next conclusion was made: the main factors affecting the ambiguity in the practical application of the rules that determine the powers of central executive bodies are different approaches laid down at different industry-specific laws of Ukraine (specifically the legislation that determines the legal status of such bodies, financial legislation, legislation on administrative services). It has been proved that legal regulation of the rights and obligations of central executive bodies requires improvement. The issues requiring the legislative developments are next: the powers of the central executive body that implements state policy in the field of road facilities in terms of executing budgetary control over budgetary funds usage by its territorial bodies; improvement of the legal regulation of powers of the central executive body in the field of transport in terms of setting the rates of the port administrative dues; determination at the legislative level the rights and obligations of the national commission which provides the state regulation in the field of transport, approval of the methodology for calculating administrative port dues, and legal regulation of the collection of the administrative port dues, taking into account the regulations that determine the basis for the collection of administrative dues as payments for administrative services.*

Key words: *central executive body, financial activity, management of budgetary funds, administrative due.*

Постановка проблеми. Процеси реформування системи центральних органів виконавчої влади останніми роками набувають в Україні все більшого значення. Це обумовлено як пошуком оптимальної моделі державного управління, так і політичними чинниками, що

безпосередньо справляють вплив на зміні підходів до формування та реалізації державної політики. Сфера фінансової діяльності не є виключенням у цих процесах. Зважаючи на документи стратегічного та концептуального характеру, що стосуються сфери оптимізації та підвищення ефективності діяльності органів державної влади все більшої актуальності набувають питання практичної реалізації центральними органами виконавчої влади закріплених за ними повноважень. Зважаючи на те, що бюджетне та податкове законодавство визначають специфіку діяльності таких органів у фінансових правовідносинах, вкрай важливим є забезпечення принципу правової визначеності у формулюванні на законодавчому закріпленні повноважень зазначених органів на законодавчому рівні. Тому, одним із важливих напрямків наукових досліджень у фінансово-правовій сфері є аналіз проблемних аспектів нормативно-правового забезпечення повноважень центральних органів виконавчої влади при здійсненні ними фінансової діяльності.

Аналіз останніх досліджень і публікацій. Правові аспекти діяльності центральних органів виконавчої влади у контексті реалізації ними своїх повноважень у сфері фінансової діяльності не були предметом окремого розгляду у фахових наукових джерелах. Втім, до проблематики, яка досліджується у представленій статті, і зокрема щодо портових зборів зверталися такі відомі фахівці як Д.О. Гетманцев, С.В. Ківалов, А.О. Монаєнко, О. П. Подцерковний, Н.Я. Якимчук, О.А. Музика-Стефанчук, Є.С. Маринчак. Аналізуючи діюче законодавство та питання, що постають у зв'язку із реалізацією його норм у практичній площині, можна дійти висновку про необхідність системного переосмислення та удосконалення норм низки законодавчих актів, що стосуються центральних органів виконавчої влади.

Метою статті є виявлення практичних проблем застосування законодавства, що визначає повноваження центральних органів виконавчої

влади у сфері публічної фінансової діяльності та запропонувати шляхи їх вирішення.

Виклад матеріалу. Специфіка публічних правовідносин за участю суб'єктів владних повноважень полягає у наявності чітко визначеного конституційного принципу встановлення виключних меж, у яких має право діяти такий суб'єкт. Так, ст.19 Основного закону України [1] закріплює норму, відповідно до якої «органи державної влади та органи місцевого самоврядування, їх посадові особи зобов'язані діяти лише на підставі, в межах повноважень та у спосіб, що передбачені Конституцією та законами України.» Аналогічна норма відтворена також і у нормативно-правових актах, які визначають правові основи діяльності центральних органів виконавчої влади (ч.1 ст. 3 Закону України «Про центральні органи виконавчої влади» [3]). Таким чином на рівні основного закону передбачено, що відсутність хоча б одного із елементів правового статусу таких органів, встановлених на конституційному рівні (підстав, меж повноважень чи способу дій) призводить до неможливості здійснювати діяльність у відповідній сфері центральними органами виконавчої влади.

У Концепції оптимізації системи центральних органів виконавчої влади [6] передбачені наступні очікувані результати її реалізації: оптимізація та раціональна побудова системи центральних органів виконавчої влади з чітким розподілом функцій і повноважень; запровадження ефективного та орієнтованого на результат механізму спрямування і координації членами Кабінету Міністрів України діяльності центральних органів виконавчої влади; підвищення інституційної спроможності міністерств щодо формування державної політики, підготовки та впровадження реформ, спрямованих на підвищення рівня життя громадян України; підвищення якості та ефективності рішень Кабінету Міністрів України.

Тобто чіткий розподіл функцій і повноважень та підвищення якості та ефективності рішень Уряду в цілому віднесено до пріоритетних завдань держави у сфері реформування державного управління. Втім, і досі на рівні законодавчого забезпечення діяльності центральних органів виконавчої влади спостерігається неузгодженість та суперечливість окремих норм, що визначають повноваження, спосіб дій та підстави діяльності зазначених органів державної влади.

1. По-перше, варто зупинитися на проблемі розпорядження бюджетними коштами з боку територіальних органів окремих центральних органів виконавчої влади. Важливо зауважити, що бюджетне законодавство відносить такі органи, їх територіальні підрозділи та суб'єктів, що входять до сфери їх управління до різних видів учасників бюджетного процесу. Невизначеність правового закріплення повноважень у частині розпорядження та контролю за використанням бюджетних коштів породжує потребу у вдосконаленні правового забезпечення діяльності таких учасників бюджетних правовідносин. Відповідно до Закону України «Про центральні органи виконавчої влади» [3] для виконання окремих функцій з реалізації державної політики утворюються зокрема центральні органи виконавчої влади – агентства. Закон у переліку повноважень керівника такого органу виконавчої влади закріплює прийняття в установленому порядку рішень про розподіл бюджетних коштів, розпорядником яких є центральний орган виконавчої влади (п.32 ч.4 ст. 19). Ст. 21 цього закону присвячена правовому регулюванню функціонування територіальних органів центрального органу виконавчої влади (відмінних від міністерств). Відповідно до норм зазначеної статті територіальні органи центрального органу виконавчої влади створюються у випадках, коли їх створення передбачено положенням про центральний орган виконавчої влади, затвердженим Кабінетом Міністрів України. Вони діють на підставі положень, що затверджуються керівником центрального

органу виконавчої влади. Втім, щодо однакових за видовою приналежністю центральних органів виконавчої влади сьогодні визначено різні підходи до унормування діяльності таких органів та суб'єктів, що входять до системи управління центральних органів виконавчої влади, що спричиняє вплив і на відповідальність щодо використання бюджетних коштів.

Аналіз правового забезпечення їхньої діяльності засвідчує наявність суттєвих відмінностей у організаційно-правовому забезпеченні виконання бюджетних повноважень різних агентств попри те, що за Законом України «Про центральні органи виконавчої влади» [3] вони належать до одного і того ж виду центральних органів виконавчої влади. Це, у свою чергу, спричиняє і суперечливість правового регулювання повноважень таких органів у бюджетній сфері, що здійснюється на рівні бюджетного законодавства України.

Так, варто відмітити, що відповідно до чинних положень агентствам надано такі повноваження у сфері бюджетній сфері: Голова Державного агентства приймає в установленому порядку рішення про розподіл бюджетних коштів, розпорядником яких є відповідне Державне агентство; Державне Агентство організовує планово-фінансову роботу в апараті, його територіальних органах (за наявності), на підприємствах, в установах та організаціях, що належать до сфери його управління, здійснює контроль за використанням фінансових і матеріальних ресурсів, забезпечує організацію та вдосконалення бухгалтерського обліку в установленому законодавством порядку.

Найперше, необхідно відзначити нечіткість формулювання повноваження щодо контролю за використанням бюджетних коштів саме щодо територіальних органів, підприємств, установ та організацій, які входять до сфери управління відповідного Державного агентства. Зазначена недосконалість прослідковується у нормах усіх положень про

Державні агентства. Другим неоднозначним питанням є визначення поняття територіальний орган (підрозділ) центрального органу виконавчої влади. Так, закон містить статтю 21, що присвячена зазначеним органам: територіальні органи центрального органу виконавчої влади утворюються як юридичні особи публічного права в межах граничної чисельності державних службовців та працівників центрального органу виконавчої влади і коштів, передбачених на його утримання, ліквідовуються, реорганізуються за поданням міністра, який спрямовує та координує діяльність центрального органу виконавчої влади, Кабінетом Міністрів України. Територіальні органи центрального органу виконавчої влади набувають статусу юридичної особи з дня внесення до Єдиного державного реєстру юридичних осіб, фізичних осіб - підприємців та громадських формувань запису про їх державну реєстрацію як юридичної особи. Територіальні органи центрального органу виконавчої влади діють на підставі положень, що затверджуються керівником центрального органу виконавчої влади. Виходячи із наведеного, немає чіткості у розумінні які саме ознаки вирізняють територіальний орган (підрозділ) центрального органу виконавчої влади від підприємств, установ, організацій, які входять до сфери його управління, адже закон не прив'язує діяльність таких органів до виконання функцій, які має здійснювати центральний орган виконавчої влади, і крім того відсутня ясність у якій організаційно-правовій формі можуть реєструватися такі юридичні особи.

Надалі варто відмітити, що для окремих агентств (наприклад, як Державне агентство автомобільних доріг України) взагалі не передбачено повноважень щодо контролю за використанням бюджетних коштів щодо його територіальних органів чи підприємств, установ та організацій, які належать до сфери його управління. При цьому, положенням не передбачено і власне створення територіальних органів зазначеного агентства [7].

Згідно із Положенням про агентство [7] до його основних завдань віднесено реалізацію державної політики у сфері дорожнього господарства та здійснення державного управління автомобільними дорогами загального користування державного значення; здійснення у межах повноважень, передбачених законом, державного управління у сфері безпеки автомобільних доріг. Із аналізу положень про Служби автомобільних доріг у областях, вони де юре не названі територіальними органами Агентства, хоча і належать до сфери його управління. Більше того призначенням Служб, які діють у кожній області визначено забезпечення розвитку та функціонування автомобільних доріг загального користування державного значення у відповідній області шляхом їх будівництва, реконструкції, ремонтів та утримання (дорожні роботи) в інтересах держави і користувачів автомобільних доріг, утримання автомобільних доріг та їх складових. Фінансування дорожніх робіт по мережі автомобільних доріг та їх складових здійснюється за кошти державного бюджету України, місцевого бюджету всіх рівнів та інших джерел не заборонених законодавством.

Тобто фактично до основних напрямків діяльності Служб віднесено реалізацію завдань агентства на обласному рівні, що фактично означає виконання Службами функцій територіальних органів, які забезпечують виконання завдань відповідного центрального органу виконавчої влади. Зазначені Служби зареєстровано у організаційно-правовій формі державних організацій (установ, закладів). За даними Єдиного реєстру розпорядників бюджетних коштів та одержувачів бюджетних коштів Служби автомобільних доріг у областях належать до одержувачів бюджетних коштів [12]. Наведені положення засвідчують відсутність чіткості та єдності у підходах щодо формування структури територіальних органів та суб'єктів, які входять до сфери управління відповідного Державного агентства. Така ситуація обумовлена здійсненням де-факто

відповідними Службами повноважень територіальних органів центрального органу виконавчої влади, і одночасно віднесенням їх де-юре до державних організацій, що належать до сфери управління відповідного Державного агентства.

Такий підхід до організації діяльності Державного агентства автомобільних доріг має наслідком і правову невизначеність у питаннях правового зв'язку у системі Головних розпорядників бюджетних коштів – розпорядників бюджетних коштів – одержувачів бюджетних коштів. Зважаючи на викладене, доцільно переглянути правову основу діяльності Державного агентства автомобільних доріг України у напрямку : закріплення за Службами Державного агентства автомобільних доріг України правового статусу територіальних органів Державного агентства; закріплення у Положенні про відповідне Державне агентство повноважень щодо контролю за використанням бюджетних коштів його територіальними підрозділами; закріплення за Службами Державного агентства автомобільних доріг України правового статусу розпорядників бюджетних коштів у бюджетних відносинах.

2. Другий проблемний аспект у реалізації повноважень центральних органів виконавчої влади у фінансово-правовій сфері пов'язаний із правовим регулюванням відносин щодо адміністративного портового збору, ставки якого протягом останніх років змінювалися Міністерством інфраструктури України. 06 грудня 2017 року Кабінетом Міністрів України було видано постанову № 990 «Деякі питання підвищення конкурентоздатності вітчизняних виробників та морських портів» [8]. Вказаною постановою Уряд України зобов'язав Міністерство інфраструктури разом з Міністерством фінансів, Міністерством економічного розвитку і торгівлі, Державною регуляторною службою та Міністерством юстиції вжити заходів до зниження ставок корабельного, каналного, маякового, санітарного, якірного, причального,

адміністративного портового збору починаючи з 1 січня 2018 року. На виконання Постанови № 990 Міністерство інфраструктури України видало наказ № 474 «Про зниження ставок портових зборів» від 27 грудня 2017 року [11], яким було затверджено понижуючий коефіцієнт до ставок портових зборів, встановлених Порядком справляння та розмірами ставок портових зборів, затвердженим наказом Міністерства інфраструктури України від 27 травня 2013 року № 316. В свою чергу, Кабінет Міністрів України шляхом прийняття розпорядження від 11.01.2018 року № 2-р «Про погодження ставок портових зборів» «погодився з пропозицією Міністерства інфраструктури щодо зниження ставок корабельного, каналного, маякового, санітарного, якірного, причального, адміністративного портових зборів починаючи з 1 січня 2018 року».

Таким чином виникає декілька питань щодо повноважень та порядку центральних органів виконавчої влади у фінансово-правовій сфері пов'язаний із правовим регулюванням відносин щодо адміністративного портового збору. Перше питання пов'язане із правовою природою адміністративного збору. Адміністративні збори за чинним законодавством розглядаються як плата за платну адміністративну послугу. При цьому, закон визначає чіткі вимоги до порядку справляння адміністративних зборів: розмір і порядок справляння визначаються законом; зараховується до бюджету; вноситься суб'єктом звернення одноразово за весь комплекс дій та рішень суб'єкта надання адміністративних послуг (ст. 11 Закону України «Про адміністративні послуги» № 5203-VI від 6 вересня 2012 р. [4]). При цьому адміністративний збір як різновид портового збору відповідно до положень Порядку справляння та розміри ставок портових зборів [10], здійснюється з умовного об'єму судна, який обчислюється в кубічних метрах під час кожного заходження судна у порт. Таким чином, відсутня пов'язаність сплати адміністративного портового збору саме за надання

конкретної адміністративної послуги. Крім того, відповідно до приписів Бюджетного Кодексу України кошти від такого збору зараховується до доходів загального фонду Державного бюджету України.

Тобто при зміні ставок таких зборів має визначатися вплив на зміни у доходах та витратах Державного бюджету. Зважаючи на це постає питання чи взагалі є можливим на рівні Міністерства інфраструктури України прийняття рішень щодо зниження ставок такого збору і навіть щодо його встановлення. Це питання виникає найперше у зв'язку із тим, що спеціальне законодавство передбачає належність таких повноважень іншому органу державної влади. Так, відповідно до ст. 22 Закону України «Про морські порти України» [5] встановлення розмірів ставок портових зборів для кожного морського порту; затвердження методики розрахунку розмірів ставок портових зборів; контроль за цільовим використанням коштів від портових зборів має здійснювати національна комісія, що здійснює державне регулювання у сфері транспорту. Однак і досі правовий статус комісії є невизначеним і такий орган не створено.

У ст. 4 розділу VI Прикінцевих положень Закону України «Про морські порти України» [5] встановлено, що тимчасово, до створення національної комісії, що здійснює державне регулювання у сфері транспорту, її функції та повноваження, визначені цим Законом, виконує центральний орган виконавчої влади, що забезпечує формування та реалізує державну політику у сферах морського і річкового транспорту, тобто на сьогоднішній день – Міністерство інфраструктури.

Відповідно до підпунктів п. 3 Положення про Міністерство інфраструктури України, затверджене постановою Кабінету Міністрів України від 30 червня 2015 р. № 460 [9], Міністерство інфраструктури України установлює розміри ставок портових зборів у морських портах та на внутрішніх водних шляхах. Таким чином, Міністерство інфраструктури встановило розміри ставок адміністративного портового збору шляхом

прийняття відповідного наказу у 2013 році [10]. Надалі на виконання рішення Уряду України [8] вжило заходів до зниження такого збору не шляхом встановлення відповідних ставок, а шляхом видання нового наказу у 2018 році [11]. Враховуючи відсутність затвердженої методики розрахунку таких зборів, а також належність повноважень щодо оцінки впливу рішення на фінансово-економічні показники бюджету до компетенції іншого центрального органу виконавчої влади (Міністерства фінансів України), видається не доцільним віднесення такого повноваження до повноважень Міністерства інфраструктури України, а також його реалізація не у спосіб власне встановлення розміру відповідного виду зборів, а у спосіб ухвалення нового рішення щодо встановлення пониженого коефіцієнту до розміру зборів. Тобто прийняття рішення у формі підзаконного акту, що впливає на бюджетні показники, які затверджуються законом видається неузгодженим з точки зору ієрархії нормативно-правових актів, адже у даному разі норми підзаконного акту впливають на реалізацію норм закону. Крім того, не пов'язаність адміністративного портового збору із наданням конкретної адміністративної послуги та відповідно вимогою щодо можливості встановлення виключно на рівні закону, викликає запитання щодо можливості віднесення такого виду платежу саме до адміністративних зборів. Тобто Міністерство інфраструктури не має бути наділене повноваженням щодо встановлення адміністративного портового збору.

Зважаючи на викладене, вирішенням окреслених вище питань має стати унормування на законодавчому рівні правового статусу національної комісії, що здійснює державне регулювання у сфері транспорту, затвердження методики розрахунку такого збору, та унормування питань справляння адміністративного портового збору зважаючи на нормативні положення, що визначають законодавчо основи справляння адміністративних зборів як плати за адміністративні послуги.

Висновки. На сьогоднішній день стан нормативно-правового забезпечення повноважень центральних органів виконавчої влади у сфері фінансової діяльності вимагає удосконалення з огляду на практичні питання реалізації таких повноважень. Основними чинниками, що впливають на неоднозначність у застосуванні норм, які визначають повноваження центральних органів виконавчої влади є різні підходи закладені на рівні законодавства, що визначає правовий статус таких органів, галузевого фінансового законодавства, законодавства про адміністративні послуги. Так, потребує удосконалення діяльності центрального органу виконавчої влади, що реалізує державну політику у сфері дорожнього господарства у частині здійснення контролю за розпорядженням бюджетними коштами з боку його територіальних органів; удосконалення діяльності центрального органу виконавчої влади у сфері транспорту у частині встановлення ставок портового адміністративного збору; унормування на законодавчому рівні повноваження національної комісії, що здійснює державне регулювання у сфері транспорту, затвердження методики розрахунку такого збору, та унормування питань справляння адміністративного портового збору зважаючи на нормативні положення, що визначають законодавчо основи справляння адміністративних зборів як плати за адміністративні послуги.

Література

1. Конституція України від 28 червня 1996 р. URL: <https://zakon.rada.gov.ua/laws/show/254%D0%BA/96-%D0%B2%D1%80#Text>
2. Бюджетний кодекс України від 08 липня 2010 р. № 2456-VI. URL: <https://zakon.rada.gov.ua/laws/show/2456-17#Text>

3. Закон України «Про центральні органи виконавчої влади» № 3166-VI від 17 березня 2011 р. № 3166. URL: <https://zakon.rada.gov.ua/laws/show/3166-17>
4. Закон України «Про адміністративні послуги» № 5203-VI від 6 вересня 2012 р. URL: <https://zakon.rada.gov.ua/laws/show/5203-17#Text>
5. Закон України «Про морські порти України» від 17 травня 2012 р. № 4709-VI. URL: <https://zakon.rada.gov.ua/laws/show/4709-17#Text>
6. Розпорядження Кабінету міністрів України «Про схвалення Концепції оптимізації системи центральних органів виконавчої влади» від 27 грудня 2017 р. № 1013-р. URL: <https://zakon.rada.gov.ua/laws/show/1013-2017-%D1%80#Text>
7. Постанова Кабінету міністрів України «Про затвердження Положення про Державне агентство автомобільних доріг України» від 10 вересня 2014 р. № 439. URL: <https://zakon.rada.gov.ua/laws/show/439-2014-%D0%BF#Text>
8. Постанова Кабінету Міністрів України «Деякі питання підвищення конкурентоздатності вітчизняних виробників та морських портів» від 06 грудня 2017 року № 990. URL: <https://zakon.rada.gov.ua/laws/show/990-2017-%D0%BF#Text>
9. Постанова Кабінету Міністрів України «Про затвердження Положення про Міністерство інфраструктури України» від 30 червня 2015 р. № 460. URL: <https://zakon.rada.gov.ua/laws/show/460-2015-%D0%BF#Text>
10. Наказ Міністерства інфраструктури України «Про портові збори» від 27.05.2013 № 316. URL: <https://zakon.rada.gov.ua/laws/show/z0930-13#n17>
11. Наказ Міністерства інфраструктури України «Про зниження ставок портових зборів» від 27 грудня 2017 року № 474. URL: <https://zakon.rada.gov.ua/laws/show/z0046-18#Text>

12. Єдиний реєстр розпорядників бюджетних коштів та одержувачів бюджетних коштів. URL: <https://www.treasury.gov.ua/ua/kaznachejstvo-informuye/yediniy-reyestr-rozporyadnikov-ta-oderzhuvachiv-byudzhetnih-koshtiv>

References

1. Konstytutsiia Ukrainy vid 28 chervnia 1996 r. URL: <https://zakon.rada.gov.ua/laws/show/254%D0%BA/96-%D0%B2%D1%80#Text>
2. Biudzhetni kodeks Ukrainy vid 08 lypnia 2010 r. № 2456-VI. URL: <https://zakon.rada.gov.ua/laws/show/2456-17#Text>
3. Zakon Ukrainy «Pro tsentralni orhany vykonavchoi vlady» № 3166-VI vid 17 bereznia 2011 r. № 3166. URL: <https://zakon.rada.gov.ua/laws/show/3166-17>
4. Zakon Ukrainy «Pro administratyvni posluhy» № 5203-VI vid 6 veresnia 2012 r. URL: <https://zakon.rada.gov.ua/laws/show/5203-17#Text>
5. Zakon Ukrainy «Pro morski porty Ukrainy» vid 17 travnia 2012 r. № 4709-VI. URL: <https://zakon.rada.gov.ua/laws/show/4709-17#Text>
6. Rozporiadzhennia Kabinetu ministriv Ukrainy «Pro skhvalennia Kontseptsii optymizatsii systemy tsentralnykh orhaniv vykonavchoi vlady» vid 27 hrudnia 2017 r. № 1013-r. URL: <https://zakon.rada.gov.ua/laws/show/1013-2017-%D1%80#Text>
7. Postanova Kabinetu ministriv Ukrainy «Pro zatverdzhennia Polozhennia pro Derzhavne ahentstvo avtomobilnykh dorih Ukrainy» vid 10 veresnia 2014 r. № 439. URL: <https://zakon.rada.gov.ua/laws/show/439-2014-%D0%BF#Text>
8. Postanova Kabinetu Ministriv Ukrainy vid 06 hrudnia 2017 roku «Deiaki pytannia pidvyshchennia konkurentozdatnosti vitchyznianskykh vyrobnykiv

- ta morskykh portiv» № 990. URL:
<https://zakon.rada.gov.ua/laws/show/990-2017-%D0%BF#Text>
9. Postanova Kabinetu Ministriv Ukrainy «Pro zatverdzhennia Polozhennia pro Ministerstvo infrastruktury Ukrainy» vid 30 chervnia 2015 r. № 460. URL: <https://zakon.rada.gov.ua/laws/show/460-2015-%D0%BF#Text>
10. Nakaz Ministerstva infrastruktury Ukrainy «Pro portovi zbory» vid 27.05.2013 № 316. URL: <https://zakon.rada.gov.ua/laws/show/z0930-13#n17>
11. Nakaz Ministerstva infrastruktury Ukrainy «Pro znyzhennia stavok portovykh zboriv» vid 27 hrudnia 2017 roku № 474. URL: <https://zakon.rada.gov.ua/laws/show/z0046-18#Text>
12. Yedynyi reiestr rozporiadnykiv biudzhetnykh koshtiv ta oderzhuvachiv biudzhetnykh koshtiv. URL: <https://www.treasury.gov.ua/ua/kaznachejstvo-informuye/yediniy-reyestr-rozporyadnikiv-ta-oderzhuvachiv-byudzhetnih-koshtiv>